A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (kibővített második tanács)

2020. július 8.*

„Gazdaság- és monetáris politika – Hitelintézetek prudenciális felügyelete – Az 1024/2013/EU rendelet 18. cikkének (1) bekezdése – Az EKB által hitelintézettel szemben az 575/2013/EU rendelet 77. cikke a) pontjának megsértése miatt kiszabott közigazgatási pénzbírság – Az EKB honlapján történő közzététel szabályai – Az 1024/2013 rendelet 18. cikkének (6) bekezdése és a 468/2014/EU rendelet 132. cikkének (1) bekezdése”

A T-203/18. sz. ügyben,

VQ (képviseli: G. Cahill barrister)

felperesnek

az **Európai Központi Bank (EKB)** (képviselik: E. Koupepidou, E. Yoo és M. Puidokas, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

támogatja:

az **Európai Unió Tanácsa** (képviselik: I. Gurov és J. Bauerschmidt, meghatalmazotti minőségben)

és

az **Európai Bizottság** (képviselik: L. Armati, A. Steiblytė, K.-P. Wojcik és A. Nijenhuis, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó felek,

az EKB által az Európai Központi Banknak a hitelintézetek prudenciális felügyeletére vonatkozó politikákkal kapcsolatos külön feladatokkal történő megbízásáról szóló, 2013. október 15-i 1024/2013/EU tanácsi rendelet (HL 2013. L 287., 63. o.) 18. cikkének (1) bekezdése alapján 2018. március 14-én meghozott ECB-SSM-2018-ESSAB-4, SNC-2016–0026 határozat megsemmisítése iránt az EUMSZ 263. cikk alapján benyújtott kérelme tárgyában, amennyiben az EKB egyrészt 1 600 000 euró összegű közigazgatási pénzbírságot állapított meg a felperessel szemben, és másrészt e szankciónak a felperes megnevezésével történő közzétételét rendelte el az EKB honlapján,

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített második tanács),

tagjai: S. Papasavvas elnök, V. Tomljenović, F. Schalin, P. Škvařilová-Pelzl és I. Nõmm (előadó) bírák,

hivatalvezető: E. Coulon,

* Az eljárás nyelve: angol.

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 A felperes VQ hitelintézet, amely – jelentősége folytán – az Európai Központi Bank (EKB) prudenciális felügyelete alá tartozik.

2 Az EKB vizsgálati egysége 2016. december 27-én küldte meg a felperesnek az Egységes Felügyeleti Mechanizmuson belül az Európai Központi Bank és az illetékes nemzeti hatóságok, valamint a kijelölt nemzeti hatóságok közötti együttműködési keretrendszer létrehozásáról szóló, 2014. április 16-i 468/2014/EU EKB-rendelet (SSM-keretrendelet, HL 2014. L 141., 1. o.) 126. cikkének (1) és (2) bekezdésén alapuló kifogásközlését. Azt rótták fel a felperesnek, hogy saját részvény-visszavásárlási ügyleteket hajtott végre 2014. január 1-je és 2016. november 7 között, anélkül hogy ehhez az illetékes hatóság előzetes engedélyét kérte volna, megsértve ezzel a hitelintézetekre és befektetési vállalkozásokra vonatkozó prudenciális követelményekről és a 648/2012/EU rendelet módosításáról szóló, 2013. június 26-i 575/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2013. L 176., 1. o.; helyesbítések: HL 2013. L 208., 68. o.; HL 2013. L 321., 6. o.; HL 2017. L 20., 2. o.) 77. cikkének a) pontját. Az 575/2013 rendelet 521. cikkének (1) és (2) bekezdése értelmében e rendelkezés, amely 2013. június 28-án lépett hatályba, csupán 2014. január 1-jétől vált alkalmazandóvá.

3 2017. február 10-én a felperes benyújtotta a kifogásközlésre vonatkozó észrevételeit.

4 2017. június 29-én az EKB vizsgálati egysége egy határozattervezetet küldött a felperesnek, annak érdekében, hogy megtehesse írásbeli észrevételeit a vele szemben kiszabni tervezett 1 600 000 euró összegű közigazgatási pénzbírsággal kapcsolatosan.

5 2017. július 17-én és 18-án a felperes előterjesztette az e határozattervezettel kapcsolatos írásbeli észrevételeit.

6 2017. november 23-án az EKB elfogadott egy határozatot az Európai Központi Banknak a hitelintézetek prudenciális felügyeletére vonatkozó politikákkal kapcsolatos külön feladatokkal történő megbízásáról szóló, 2013. október 15-i 1024/2013/EU tanácsi rendelet (HL 2013. L 287., 63. o.) 18. cikkének (1) bekezdése alapján, amelyben egyrészt megállapította, hogy a felperes jogsértést követett el, mivel megsértette az 575/2013 rendelet 77. cikkének a) pontja alapján fennálló azon kötelezettségét, amely az illetékes hatóság előzetes engedélyéhez köti az elsődleges alapvető tőkeinstrumentumok visszavásárlását, azáltal, hogy saját részvényeit vásárolta vissza 2014. január 1-je és 2016. november 7. között, másodszor vele szemben 1 600 000 euró összegű közigazgatási pénzbírságot szabott ki, és harmadszor úgy határozott, hogy e közigazgatási pénzbírság tényét – a felperest megnevezve – közzéteszi a saját honlapján.

7 2017. december 22-én a felperes az 1024/2013 rendelet 24. cikkének a felülvizsgálati testület és eljárási szabályzata létrehozásáról szóló, 2014. április 14-i 2014/360/EU EKB-határozat) (HL 2014. L 175., 47. o.) 7. cikkével összefüggésben értelmezett (1), (5) és (6) bekezdése alapján kérte e határozat felülvizsgálatát. 2018. január 25-én a felülvizsgálati testület meghallgatást tartott.

8 2018. február 21-én a felülvizsgálati testület véleményt bocsátott ki, amelyben megállapította az EKB határozatának jogszerűségét.

9 2018. március 14-én az EKB az 1024/2013 rendelet 18. cikkének (1) bekezdése alapján elfogadta az ECB-SSM-2018-ESSAB-4, SNC-2016-0026. sz. határozatot, amely ugyanezen rendelet 24. cikkének (7) bekezdése alapján a 2017. november 23-i határozatot hatályon kívül helyezte, és annak – eredeti tartalmát megőrizve – a helyébe lépett (a továbbiakban: megtámadott határozat).

10 Először is, az EKB megállapította, hogy a felperes magatartása jogsértő. Emlékeztetett arra, hogy az 575/2013 rendelet 2014. január 1-jei hatálybalépése óta e rendelet 77. cikkének a) pontja, és az 575/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendeletnek az intézményekre vonatkozó tőkekövetelményekre alkalmazandó szabályozási technikai standardok tekintetében való kiegészítéséről szóló, 2014. január 7-i 241/2014/EU felhatalmazáson alapuló bizottsági rendelet (HL 2014. L 74., 8. o.) 29. cikkének (1) bekezdése és 31. cikkének (1) bekezdése kimondja, hogy az elsődleges alapvető tőkeinstrumentumok visszavásárlását tervező hitelintézetnek be kell szereznie az illetékes hatóság előzetes engedélyét. Megjegyezte, hogy e rendelet értelmében 2014. november 4-étől kezdődően az EKB minősül az illetékes hatóságnak, e szerepet a felperes tekintetében korábban a Banco de España (spanyol nemzeti bank) töltötte be.

11 Az EKB kifejtette, hogy a felperes anélkül vásárolta vissza saját részvényeit, hogy az 575/2013 rendelet alapján az illetékes hatóság előzetes engedélyét kérte volna. Emlékeztetett arra, hogy a felperes 2016. március 16-án felvilágosítást kért a közös felügyeleti csoporttól arra nézve, hogy az 575/2013 rendelet 77. cikke alkalmazandó-e a saját részvényeit érintő tranzakciókra, amely kérdésére az említett csoport 2016. március 23-án igenlő választ adott. Hangsúlyozta, hogy a felperes mindazonáltal 2016. március 24. és november 7. között tovább folytatta saját részvényeinek engedély nélküli visszavásárlását.

12 Az EKB mindezek alapján azt a következtetést vonta le, hogy a felperes 2014. január 1-je és 2016. november 7. között nem tartotta tiszteletben az 575/2013 rendeletnek a 241/2014 felhatalmazáson alapuló rendelet 29. cikkének (1) bekezdésével és 31. cikkének (1) bekezdésével együttesen értelmezett 77. cikkének a) pontját, és e jogsértést 2014. január 1-je és 2016. március 23. között legalább gondatlanságból, míg 2016. március 24. és 2016. november 7. között szándékosan követte el.

13 Másodszor, az EKB 1 600 000 euró összegű közigazgatási pénzbírságot szabott ki a felperessel szemben jogsértő magatartása miatt. Kiemelte, hogy az 1024/2013 rendelet 18. cikkének (1) bekezdése értelmében jogában áll közigazgatási pénzbírságot kiszabni, ha megsértik a vonatkozó, közvetlenül alkalmazandó uniós jog valamely olyan követelményét, amellyel kapcsolatban a vonatkozó uniós jog értelmében az illetékes hatóságok közigazgatási pénzbírságot szabhatnak ki. Emlékeztetett arra is, hogy ugyanezen rendelet 18. cikkének (3) bekezdése értelmében az alkalmazott szankcióknak „hatékonynak, arányosnak és visszatartó erejűnek” kell lenniük.

14 Az EKB enyhítő körülményként vette figyelembe annak tényét, hogy maga a felperes tájékoztatta a közös felügyeleti csoportot jogsértő magatartásáról, és 2016. november 7-től kezdődően tiszteletben tartotta az 575/2013 rendelet 77. cikkének a) pontja alapján rá háruló kötelezettségeket. Azt is figyelembe vette, hogy a felperes a jogsértő időszak folyamán a szavatolótőke-követelményére vonatkozó nyilatkozatokban helyesen vonta le a részvény-visszavásárlásait.

15 Úgy ítélte meg, hogy a felperes éves árbevétele 0,03%-ának megfelelő, 1 600 000 euró összegű közigazgatási pénzbírság kiszabása arányos szankciónak minősül.

16 Harmadszor, az EKB úgy határozott, hogy – a felperest megnevezve – a honlapján közzéteszi a kiszabott közigazgatási pénzbírság tényét. Lényegében arra hivatkozott, hogy egyrészt a hitelintézetek tevékenységéhez való hozzáférésről és a hitelintézetek és befektetési vállalkozások prudenciális felügyeletéről, a 2002/87/EK irányelv módosításáról, a 2006/48/EK és a 2006/49/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2013. június 26-i 2013/36/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2013. L 176., 338. o.; helyesbítések: HL 2013. L 208., 73. o.; HL 2017. L 20., 1. o.) (38) preambulumbekezdéséből, másrészt az 1024/2013 rendelet 18. cikkének (6) bekezdéséből az tűnik ki, hogy – e szankció visszatartó erejének megőrzése érdekében – a közigazgatási szankciókat főszabály

szerint közzé kell tenni. Úgy ítélte meg, hogy a felperes nem bizonyította, hogy teljesítené az SSM-keretrendelet 132. cikkének (1) bekezdésében foglalt feltételeket, amelyek lehetőséget adnak a közigazgatási pénzbírság tényének anonim módon történő közzétételére.

17 2018. március 15-én a felperes tájékoztatta az EKB-t arról, hogy a Törvényszék előtt megsemmisítés iránti kereset, valamint a kiszabott bírság közzétételével kapcsolatban ideiglenes intézkedés iránti kérelem előterjesztését tervezi.

18 2018. március 20-án az EKB arról tájékoztatta a felperest, hogy a közigazgatási pénzbírság tényét 2018. március 21. szerda este és 2018. március 22. csütörtök reggel között kívánja közzétenni.

19 2018. március 22. reggelén a felperes tájékoztatta az EKB-t azon szándékáról, hogy a megtámadott határozat megsemmisítése iránt keresetet, valamint egy ideiglenes intézkedés iránti kérelmet terjeszt elő. Ugyanezen a napon az EKB a 2018. március 23. 12:00 órai időpontot szabta határidőnek az említett kérelem benyújtására, amelynek elmulasztása esetén a szankciót a honlapján 2018. március 26-án közzéteszi.

20 2018. május 8-án a felperessel szemben kiszabott pénzbírság tényét közzétették az EKB honlapján.

Az eljárás és a felek kérelmei

21 A Törvényszék Hivatalához 2018. március 23-án benyújtott keresetlevelével a felperes előterjesztette a jelen keresetet. A Törvényszék Hivatalához ugyanezen a napon érkezett levélben a felperes névtelenség iránti kérelmet terjesztett elő.

22 A Törvényszék Hivatalához 2018. március 26-án benyújtott külön beadványban a felperes az EUMSZ 278. és 279. cikk alapján ideiglenes intézkedés iránti kérelmet terjesztett elő, amelyben – lényegében – elsődlegesen azt kérte a Törvényszék elnökétől, hogy függessze fel a megtámadott határozatnak a kiszabott közigazgatási pénzbírság közzétételére vonatkozó 5. pontjának végrehajtását, másodlagosan pedig azt, hogy függessze fel az említett 5. pont azon részének végrehajtását, amely e szankció közzétételét a felperes nevének feltüntetése mellett írta elő.

23 A felperes kérelmét a 2018. május 3-i VQ kontra EKB végzéssel (T-203/18 R, nem tették közzé, EU:T:2018:261) elutasították, a költségekről nem határoztak.

24 2018. június 8-i határozatával a második tanács (korábbi összetétel) elnöke helyt adott a felperes által benyújtott névtelenség iránti kérelemnek.

25 A Törvényszék Hivatalához 2018. június 15-én, illetve július 9-én benyújtott beadványaiban az Európai Unió Tanácsa és az Európai Bizottság azt kérte, hogy az EKB kérelmeinek támogatása végett az eljárásba beavatkozhasson. 2018. július 27-i, illetve 2018. augusztus 17-i határozatával a Törvényszék második tanácsának (korábbi összetétel) elnöke engedélyt adott a Tanácsnak és a Bizottságnak arra, hogy az EKB kérelmeinek támogatása végett beavatkozzon.

26 Az előadó bíró javaslatára a Törvényszék az eljárási szabályzatának 89. cikkében foglalt pervezetési intézkedések keretében az EKB-t egy kérdés megválaszolására, a többi felet pedig álláspontja kifejtésére hívta fel. A felek a megszabott határidőn belül eleget tettek ennek a felhívásnak.

27 Mivel a Törvényszék tanácsainak összetétele megváltozott, az ügyet a második tanácshoz beosztott új előadó bírónak adták át, így a jelen ügyet e tanács elé utalták.

28 A Törvényszék második tanácsának javaslatára a Törvényszék az eljárási szabályzatának 28. cikkét alkalmazva úgy határozott, hogy az ügyet kibővített ítélkező testület elé utalja.

29 A felek a Törvényszék eljárási szabályzatának 106. cikke alapján az előírt határidőn belül nem terjesztettek elő kérelmet tárgyaláson történő meghallgatásuk iránt.

30 A Törvényszék (kibővített második tanács) az eljárási szabályzat 106. cikkének (3) bekezdése alapján úgy döntött, hogy az eljárás szóbeli szakaszának mellőzésével határoz az ügyben.

31 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a megtámadott határozatot;

– állapítsa meg az EUMSZ 277. cikk alapján, hogy az 1024/2013 rendelet 18. cikkének (6) bekezdése jogellenes, és ezért semmisítse meg a megtámadott határozatot; valamint

– az EKB-t kötelezze a költségek viselésére.

32 Az EKB és a Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– kötelezze a felperest a költségek viselésére.

33 A Tanács lényegében azt kéri, hogy a Törvényszék a felperes által az 1024/2013 rendelet 18. cikkének (6) bekezdésével szemben előterjesztett jogellenességi kifogást mint nyilvánvalóan megalapozatlant utasítsa el.

A jogkérdésről

34 Elöljáróban meg kell jegyezni, hogy a felperes második kereseti kérelmében azt kéri a Törvényszéktől, hogy az EUMSZ 277. cikk alapján állapítsa meg, hogy az 1024/2013 rendelet 18. cikkének (6) bekezdése jogellenes, és ezért semmisítse meg a megtámadott határozatot.

35 E kérelmet úgy kell érteni, hogy az járulékosan az 1024/2013 rendelet 18. cikke (6) bekezdése jogellenességének megállapítására irányul. A felperes által az EUMSZ 277. cikk alapján előterjesztett jogellenességi kifogást tehát kizárólag a felperesnek a megtámadott határozat megsemmisítése iránti kereseti kérelmének vizsgálata keretében szükséges vizsgálni.

36 Keresete alátámasztására a felperes három jogalapot hoz fel, az elsőt az 1024/2013 rendelet 18. cikke (1) bekezdésének és az Európai Unió Alapjogi Chartája (a továbbiakban: Charta) 49. cikke (1) bekezdésének, valamint az arányosság elvének megsértésére, a másodikat az SSM-keretrendelet 132. cikke (1) bekezdése első albekezdése b) pontjának, a harmadikat pedig lényegében az EUMSZ 263. cikk hatodik bekezdésének és a Charta 47. cikkének megsértésére alapítja. E harmadik jogalap keretében a felperes az 1024/2013 rendelet 18. cikke (6) bekezdésének jogellenességére is hivatkozik, lényegében a megtámadott határozat jogalapjának hiányára alapított kifogás keretében.

Az első jogalapról, amelyet az 1024/2013 rendelet 18. cikke (1) bekezdésének és a Charta 49. cikke (1) bekezdésének, valamint az arányosság elvének megsértésére alapítottak

37 Első jogalapjának keretében a felperes lényegében két kifogást terjeszt elő, az elsőt az 1024/2013 rendelet 18. cikke (1) bekezdésének és a Charta 49. cikke (1) bekezdésének megsértésére, a másodikat az arányosság elvének megsértésére alapítja.

Az 1024/2013 rendelet 18. cikke (1) bekezdésének és a Charta 49. cikke (1) bekezdésének megsértésére alapított első kifogásról

38 A megtámadott határozatban az EKB megállapította, hogy a felperes azáltal, hogy az illetékes hatóság előzetes engedélye nélkül egyes elsődleges alapvető tőkeinstrumentumokat vásárolt vissza, megsértette az 575/2013 rendelet 77. cikkének a) pontját, ami miatt a felperessel szemben az 1024/2013 rendelet 18. cikkének (1) bekezdése alapján közigazgatási szankciót szabott ki.

39 A felperes lényegében azt állítja, hogy nem volt köteles az 575/2013 rendelet 77. cikke a) pontjának tiszteletben tartására mindaddig, amíg a szavatolótőkével kapcsolatosan az e rendelet 78. cikkének (1) bekezdésében foglalt követelmények összessége nem vonatkozott rá. Ebből azt a következtetést vonja le, hogy mivel az a 2013/36 irányelvben a tőkefenntartási pufferre vonatkozóan előírt követelmény, amelyre az 575/2013 rendelet visszautal, csupán 2016. január 1-jétől alkalmazandó Spanyolországban, így ezen időpontot megelőzően nem követhetett el az 575/2013 rendelet 77. cikkének a) pontjába ütköző jogsértést. Ebből véleménye szerint lényegében az következik, hogy amikor az EKB e magatartása miatt közigazgatási pénzbírságot szabott ki vele szemben, azt a 2013/36 irányelv olyan rendelkezései alapján tette, amelyek még nem voltak alkalmazandók, és ezzel megsértette az 1024/2013 rendelet 18. cikkének (1) bekezdését, valamint a bűncselekmények és büntetések törvényességének a Charta 49. cikkének (1) bekezdésében biztosított elvét.

40 Az EKB, amelyet a Bizottság támogat, vitatja a felperesek érveit.

41 Az 1024/2013 rendelet 18. cikkének (1) bekezdése értelmében „[a]mennyiben a hitelintézetek, pénzügyi holdingtársaságok vagy vegyes pénzügyi holdingtársaságok szándékosan vagy gondatlanságból megsértik a vonatkozó, közvetlenül alkalmazandó uniós jog valamely olyan követelményét, amellyel kapcsolatban a vonatkozó uniós jog értelmében közigazgatási pénzbírság kiszabását kell lehetővé tenni az illetékes hatóságok számára, az e rendelettel rá ruházott feladatok ellátása céljából az EKB […] közigazgatási pénzbírságot szabhat ki […]”.

42 Ebből az következik, hogy két együttes feltétel teljesülése szükséges ahhoz, hogy az EKB közigazgatási pénzbírságot szabhasson ki. Az első feltétel a jogsértés eredetéhez kötődik, annak releváns és közvetlenül alkalmazandó uniós jogi aktus ellen kell irányulnia. A második feltétel arra vonatkozik, hogy az illetékes hatóságoknak a vonatkozó uniós rendelkezések értelmében felhatalmazással kell rendelkezniük arra, hogy ilyen jogsértés esetén közigazgatási pénzbírságot szabhassanak ki.

43 A jelen jogalap keretében a felperes mindössze az 1024/2013 rendelet 18. cikkének (1) bekezdésében foglalt első feltétel teljesülését vitatja, a fenti 39. pontban kifejtett érvelés alapján.

44 Ez az érvelés nem fogadható el.

45 A felek között nem vitatott, hogy a felperes 2014. január 1-je és 2016. november 7. között az elsődleges alapvető tőkeinstrumentumok közé sorolt saját részvényeket vásárolt vissza, anélkül hogy ehhez az illetékes hatóság, azaz a spanyol nemzeti bank, majd 2014. november 4-ét követően az EKB előzetes engedélyét megkérte volna.

46 Az 575/2013 rendelet „A szavatoló tőke csökkentésének feltételei” címet viselő 77. cikke az alábbiak szerint rendelkezik:

„(1) Az intézményeknek az illetékes hatóság előzetes engedélyét kell kérniük az egyik, illetve mindkét következő művelet végrehajtásához:

a) az intézmény által kibocsátott elsődleges alapvető tőkeinstrumentumok csökkentése, visszaváltása vagy visszavásárlása az alkalmazandó nemzeti jog által engedélyezett módon;

b) kiegészítő alapvető tőkeinstrumentumok vagy adott esetben járulékos tőkeinstrumentumok lehívása, visszaváltása, visszafizetése vagy visszavásárlása azok szerződéses futamidejének lejárta előtt.”

47 Az 575/2013 rendelet 77. cikke ily módon közvetlenül alkalmazandó uniós jogi rendelkezésnek minősül, amely a hitelintézetekre annak kötelezettségét rója, hogy többek között az elsődleges alapvető tőkeinstrumentumok visszaváltását vagy visszavásárlását megelőzően szerezzék be az illetékes hatóság előzetes engedélyét.

48 Ezenkívül, az 575/2013 rendelet 77. cikkének szövege egyértelműen fogalmaz a hitelintézeteknek az illetékes hatóság előzetes engedélyével kapcsolatos kötelezettsége tekintetében, e kötelezettség kizárólag az e rendelkezés a) és b) pontjában foglalt esetek bekövetkeztétől, nem pedig más uniós jogi rendelkezések alkalmazásától függ.

49 E megállapítást nem cáfolja a felperes azon érvelése, amely szerint az illetékes hatóság nem gyakorolhatta volna az 575/2013 rendelet 78. cikkén alapuló felügyeleti jogkörét.

50 Kétségtelen, hogy az 575/2013 rendelet 77. cikkének célja az, hogy lehetővé tegye az illetékes hatóság számára az ugyanezen rendelet 78. cikkében rá ruházott azon feladatának ellátását, hogy a hitelintézet által tervezett szavatolótőke-csökkentésnek a minimális tőkekövetelmények betartását érintő hatásai felett ellenőrzést gyakoroljon. Mindazonáltal, szemben azzal, amit a felperes állít, az illetékes hatóságnak jogában állt ilyen felügyeletet gyakorolni vele szemben, már a 2013/36 irányelvnek a tőkefenntartási pufferre vonatkozó rendelkezései hatálybalépését megelőzően is.

51 Az 575/2013 rendeletnek „A szavatolótőke csökkentésének felügyeleti engedélyezése” címet viselő 78. cikke (1) bekezdésének b) pontjában a következőket írja elő:

„(1) Az illetékes hatóság engedélyezi az intézmény számára az elsődleges alapvető, kiegészítő alapvető vagy járulékos tőkeinstrumentumok csökkentését, visszavásárlását, lehívását vagy visszaváltását, ha a következő feltételek bármelyike teljesül:

[…]

b) az intézmény az illetékes hatóság számára kielégítően bizonyítja, hogy az intézmény szavatoló tőkéje a szóban forgó intézkedés nyomán az e rendelet 92. cikke (1) bekezdésében meghatározott követelményeket és a [2013/36] irányelv 128. cikkének 6. pontjában meghatározott kombinált pufferkövetelményt meghaladja azzal a különbözettel, amelyet az illetékes hatóság a [2013/36] irányelv 104. cikkének (3) bekezdése alapján adott esetben szükségesnek ítél.”

52 Ennélfogva, a valamely intézmény által tervezett szavatolótőke-csökkentés csak azon minimális tőkekövetelményekre tekintettel hajtható végre, amelyeknek a hitelintézetnek nem csupán a 2013/36 irányelv, hanem az 575/2013 rendelet alapján meg kell felelnie.

53 Ily módon, mivel a szavatolótőkére vonatkozóan az 575/2013 rendelet 92. cikkének (1) bekezdésében foglalt követelmények e rendelet hatálybalépésétől kezdődően hatályban voltak, az illetékes hatóság jogosult volt arra, hogy e rendelkezés alapján a felperes saját részvényei visszavásárlásának a minimális tőkekövetelmények betartását érintő hatásait vizsgálja.

54 A fentiekre tekintettel meg kell állapítani, hogy az EKB nem sértette meg az 1024/2013 rendelet 18. cikkének (1) bekezdését, valamint a bűncselekmények és büntetések törvényességének a Charta 49. cikkének (1) bekezdésében foglalt elvét.

Az arányosság elvének megsértésére alapított kifogásról

– A kifogás elfogadhatóságáról

55 Az EKB úgy véli, hogy az arányosság elvének megsértésére alapított kifogást elfogadhatatlanként el kell utasítani, mivel első alkalommal a válasz szakaszában terjesztették elő.

56 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az eljárási szabályzat 84. cikkének (1) bekezdése szerint az eljárás további részében semmilyen új jogalapot nem lehet felhozni, kivéve, ha az olyan jogi vagy ténybeli helyzetből származik, amely az eljárás során merült fel. Azon jogalapot azonban, amely valamely korábban közvetlenül vagy közvetve a keresetlevélben kifejtett jogalap kiegészítését jelenti, és amely ahhoz szorosan kapcsolódik, elfogadhatónak kell tekinteni. Ahhoz, hogy az új érvet a korábban felhozott jogalap vagy kifogás kiterjesztésének lehessen tekinteni, annak kellően szoros kapcsolatot kell mutatnia a keresetlevélben eredetileg kifejtett érveléssel annak érdekében, hogy a bírósági eljárás keretében zajló vita szokásos alakulásából eredő érvnek lehessen minősíteni (lásd: 2017. november 20-i Petrov és társai kontra Parlament ítélet, T-452/15, EU:T:2017:822, 46. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

57 A felperes válaszában arra hivatkozik, hogy az EKB azáltal, hogy közigazgatási pénzbírságot szabott ki vele szemben, megsértette az arányosság elvét, egyrészt az 575/2013 rendelet 77. cikke a) pontjának hatályával kapcsolatos kétségekre, a jóhiszeműségére, a magatartásának átláthatóságára, a minimális tőkekövetelményeknek való megfelelésére, és a saját részvények visszavásárlásának Spanyolországban elterjedt gyakorlatára, valamint másrészt a rendelkezésére álló kevésbé korlátozó eszközök fennállására tekintettel.

58 Meg kell jegyezni, hogy a felperes először is, keresetlevelének 48. pontjában hangsúlyozta azt a tényt, hogy az EKB eszközök egész sorával rendelkezik, másodszor arra hivatkozott – többek között a keresetlevél 49., 59. és 60. pontjában –, hogy kétségek állnak fenn az 575/2013 rendelet 77. cikke a) pontjának és 78. cikkének pontos hatályát illetően, valamint, hogy semmiféle magyarázatot nem kapott arról, hogy e rendelkezést hogyan kell értelmezni, és harmadszor, a keresetlevél 64. pontjában arra hivatkozott, hogy mivel közigazgatási pénzbírság kiszabásáról van szó, az EKB nem fogadhatja el vele szemben a számára hátrányos értelmezést.

59 Ily módon, jóllehet a felperes a keresetlevelében nem hivatkozott kifejezetten az arányosság elvének megsértésére a vele szemben kiszabott szankció tekintetében, érvelésének érdemi része tartalmazott ilyen jellegű kifogást. Ennélfogva, az arányosság elvének megsértésére a válaszban emelt kifogást a keresetlevélben szereplő kifogás kiterjesztésének kell tekinteni a fenti 56. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében.

60 A fentiekre tekintettel tehát a jelen kifogás elfogadható.

– A kifogás érdeméről

61 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az uniós jog általános jogelvei közé tartozó arányosság elve megköveteli, hogy az uniós intézmények aktusai alkalmasak legyenek az érintett szabályozással kitűzött jogszerű célok megvalósítására, és ne menjenek túl az azok eléréséhez szükséges mértéken, így amennyiben több alkalmas intézkedés kínálkozik, a kevésbé kényszerítő intézkedéshez kell folyamodni, és az okozott hátrányok a kitűzött célokhoz képest nem lehetnek aránytalanul nagyok (lásd: 2016. május 4-i Philip Morris Brands és társai ítélet, C-547/14, EU:C:2016:325, 165. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

62 E tekintetben kétségtelen, hogy az 1024/2013 rendelet 18. cikkének (1) bekezdése alapján az EKB közigazgatási pénzbírságot „szabhat ki”, tehát ennek megtételére nem köteles. Ennélfogva az EKB-nak nem csupán a bírság összegének megállapítása alkalmával kell tiszteletben tartania az arányosság elvét, eleget téve az e rendelet 18. cikkének (3) bekezdésében foglaltaknak, amely kimondja, hogy az alkalmazott szankcióknak „arányosnak” kell lenniük, hanem akkor is, amikor arról dönt, hogy az elkövetett jogsértés szankció kiszabását indokolja-e.

63 Mindazonáltal meg kell állapítani, hogy az EKB azon döntése, hogy a felperessel szemben közigazgatási pénzbírságot szab ki, a felperes állításával ellentétben nem minősül aránytalan jellegűnek.

64 Először is, a fenti 46–54. pontban kifejtett indokok alapján meg kell állapítani, hogy a felperes kötelezettségeinek terjedelme világosan kikövetkeztethető az 575/2013 rendelet 77. cikke a) pontjának szövegéből. Ennélfogva, nem merült fel olyan észszerű kétség a jogszabály értelmezését illetően, amely alapján aránytalannak minősülhetne annak ténye, hogy az EKB a felperes által elkövetett jogsértés miatt közigazgatási pénzbírságot szabott ki.

65 Másodszor, e megállapítást alátámasztja az a körülmény, hogy a felperes fenntartotta jogsértő magatartását azt követően is, hogy a közös felügyeleti csoport 2016. március 23-án tájékoztatta az 575/2013 rendelet 77. cikkének a) pontja alapján fennálló kötelezettségeinek terjedelméről, amelynek folytán az EKB azt a következtetést vonta le, hogy ezen időponttól kezdődően a felperes a jogsértést nem gondatlanságból, hanem szándékosan követte el.

66 Egyébiránt az EKB beadványaiban helytállóan jegyzi meg, hogy a közigazgatási pénzbírság kiszabásának a felperes által hivatkozott alternatívái, így azon hatáskörök gyakorlása is, amelyekre az 1024/2013 rendelet 16. cikkének (2) bekezdése értelmében jogosult, a jelen kifogás szempontjából nem relevánsak, mivel ezek a fenti 61. pontban idézett ítélkezési gyakorlat értelmében nem minősülnek megfelelő intézkedéseknek. E hatásköröket ugyanis abból a célból ruházták az EKB-ra, hogy lehetővé tegyék számára a prudenciális követelmények hitelintézetek általi tiszteletben tartásának felügyeletét, és nem azért, hogy ezen intézményekre szankciókat szabjon ki (lásd ebben az értelemben: 2017. december 3-i Crédit mutuel Arkéa kontra EKB ítélet, T-712/15, EU:T:2017:900, 212. pont).

67 Ennélfogva az EKB nem sértette meg az arányosság elvét, amikor úgy határozott, hogy a jelen ügyben közigazgatási pénzbírságot szab ki a felperessel szemben.

68 A fentiekre tekintettel a második kifogást, és ennek következtében az első jogalapot el kell utasítani.

Az SSM-keretrendelet 132. cikke (1) bekezdése első albekezdése b) pontjának megsértésére alapított második jogalapról

69 A megtámadott határozatban az EKB úgy ítélte meg, hogy az általa kiszabott közigazgatási szankciókat nem anonimizált módon köteles közzétenni, kivéve, ha az SSM-keretrendelet 132. cikke (1) bekezdése első albekezdésének a) vagy b) pontjában foglalt feltételek teljesülnek. Megállapította, hogy a felperes nem bizonyította, hogy a vele szemben kiszabott szankcióhoz kapcsolódóan a nevének közzététele nagyobb veszteséget okozhatna számára, mint amely az ilyen típusú közzétételnek amúgy is velejárója.

70 A felperes arra hivatkozik, hogy az EKB azon döntésével, hogy a kiszabott pénzbírság tényét a felperes nevével együtt teszi közzé, megsértette az SSM-keretrendelet 132. cikke (1) bekezdése első albekezdésének b) pontját, mivel tévesen jutott arra a következtetésre, hogy az ilyen közzététel nem olyan jellegű, hogy az a felperes számára aránytalan veszteséget okozna.

71 Az EKB, amelyet a Bizottság is támogat, vitatja a felperes érveit.

72 Az 1024/2013 rendelet 18. cikkének (6) bekezdése értelmében „[a]z EKB a vonatkozó uniós jogszabályokban meghatározott esetekben és feltételekkel közzéteszi az (1) bekezdésben említett szankciókat, függetlenül attól, hogy jogorvoslattal éltek-e velük szemben, vagy sem”.

73 Az SSM-keretrendelet 132. cikkének (1) bekezdése az alábbiak szerint rendelkezik:

„(1) Az EKB indokolatlan késedelem nélkül az érintett felügyelt szervezetet történő értesítést követően közzéteszi a honlapján a 120. cikkben meghatározott, a mechanizmusban részt vevő tagállamban található felügyelt szervezetre közigazgatási szankciót kirovó határozatokat, beleértve a jogsértés típusára és jellegére vonatkozó információkat [helyesen: beleértve a jogsértés típusára és jellegére, valamint az érintett felügyelt szervezet megnevezésére vonatkozó információkat], kivéve, ha az ilyen közzététel:

[…]

b) […]meghatározható, aránytalan veszteséget okozna az érintett felügyelt szervezetnek.

Ilyen körülmények között a közigazgatási szankciókra vonatkozó határozatokat anonimizált módon kell közzétenni. Alternatív megoldásként, amennyiben az említett körülmények előreláthatólag meg fognak szűnni, az e bekezdés szerinti nyilvánosságra hozatal erre az időtartamra elhalasztható.”

74 Először is azon feltétel értelmezése vitás, amely szerint ahhoz, hogy az ilyen közzétételre az SSM-keretrendelet 132. cikkének (1) bekezdése alapján anonimizált módon kerüljön sor, a szankcionált szervezet megnevezése közzétételének e szervezet számára „aránytalan veszteséget” kell okoznia.

75 A felperes szerint e feltételt úgy kell értelmezni, mint amely a szóban forgó magatartás súlyának és a közzététellel járó hatások mérlegelésével jár, az ilyen közzététel megtorló jellegére és az érintett szervezet ártatlanságának vélelme tiszteletben tartására is figyelemmel.

76 Az EKB, melyet a Bizottság támogat, lényegében arra hivatkozik, hogy a jogsértés súlyossága nem releváns megfontolás az SSM-keretrendelet 132. cikke (1) bekezdése első albekezdése b) pontjának alkalmazása szempontjából.

77 Az SSM-keretrendelet 132. cikk (1) bekezdése első albekezdése b) pontjának értelmezése során, annak nemcsak kifejezéseit, hanem szövegkörnyezetét, valamint annak a szabályozásnak a célkitűzéseit is figyelembe kell venni, amelynek részét képezi (lásd ebben az értelemben: 2005. június 7-i VEMW és társai ítélet, C-17/03, EU:C:2005:362, 41. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

78 Ezenkívül, az is kitűnik az állandó ítélkezési gyakorlatból, hogy egy végrehajtási rendeletet lehetőség szerint úgy kell értelmezni, hogy összeegyeztethető legyen az alaprendelet rendelkezéseivel (2012. július 19-i Pie Optiek ítélet, C-376/11, EU:C:2012:502, 34. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ily módon, mivel az SSM-keretrendeletet az 1024/2013 rendelet 33. cikkének (2) bekezdése alapján fogadták el, azt ez utóbbi fényében szükséges értelmezni.

79 Ami először is az SSM-keretrendelet 132. cikke (1) bekezdésének szó szerinti értelmezését illeti, e rendelkezés szövegezéséből az következik, hogy e rendelkezés főszabályként – a szóban forgó jogsértés súlyosságára való hivatkozás nélkül – valamennyi közigazgatási pénzbírságot kiszabó határozat közzétételét írja elő, valamint az, hogy a nyilvánosságra hozott információk között szerepel a prudenciális felügyelet alatt álló érintett szervezet megnevezése. Ily módon csak kivételesen, és csak abban a két tételesen felsorolt esetben fordulhat elő, hogy a közigazgatási pénzbírságokra vonatkozó határozatokat anonimizált módon vagy késedelemmel tegyék közzé.

80 Ezenfelül az SSM-keretrendelet 132. cikke (1) bekezdése első albekezdésének b) pontja nem tesz említést a szóban forgó jogsértés súlyosságának fokáról, mint az e kivétel alkalmazása során esetlegesen felmerülő releváns szempontról.

81 Következésképpen, az SSM-keretrendelet 132. cikke (1) bekezdésének szó szerinti értelmezéséből az következik, hogy a hitelintézet által elkövetett jogsértés súlyossága nem releváns szempont akkor, amikor az EKB az e rendelet 132. cikke (1) bekezdése első albekezdésének b) pontjában szereplő eltérés alkalmazásáról határoz.

82 Másodszor, meg kell jegyezni, hogy e megállapítást az 1024/2013 rendelet 18. cikke (6) bekezdésének szövegezése is alátámasztja, amely szerint „az EKB […] közzéteszi az (1) bekezdésben említett szankciókat, függetlenül attól, hogy jogorvoslattal éltek-e velük szemben vagy sem”. Ebből szükségképpen az következik, hogy főszabály szerint minden szankciót közzé kell tenni, függetlenül a szóban forgó jogsértés súlyától.

83 Harmadszor, e megállapítást a 2013/36 irányelv figyelembevétele is alátámasztja.

84 Amennyiben ugyanis a 2013/36 irányelv határozza meg az 575/2013 rendelet megsértésére alkalmazandó szankciók rendszerét, úgy azon jogi keretszabályozás részét képezi, amelybe az 1024/2013 rendelet 18. cikke is illeszkedik, amint azt az e cikk által „a vonatkozó uniós jogszabályokra” való hivatkozások is tanúsítják.

85 A 2013/36 irányelv (38) preambulumbekezdése szerint „[a]nnak biztosítása érdekében, hogy a közigazgatási szankcióknak visszatartó erejük legyen, azokat – bizonyos jól meghatározott eseteket kivételével – nyilvánosságra kell hozni”. Ebből következően a jogalkotó szándéka az volt, hogy minden szankciót közzétegyenek, méghozzá az említett szankciók visszatartó erejének biztosítása érdekében.

86 Ezenfelül rá kell mutatni arra, hogy a 2013/36 irányelv 68. cikke, amely az illetékes hatóságok által hozott közigazgatási szankciók közzétételének szabályaira vonatkozik, e kérdést az SSM-keretrendelet 132. cikkének (1) bekezdéséhez hasonlóan közelíti meg, mivel egyrészt e rendelkezés szintén az összes kivetett szankció nyilvánosságra hozatalát írja elő főszabályként, a szóban forgó jogsértés súlyosságának fokára való utalás nélkül, és másrészt ilyen utalás nem szerepel a főszabály alól meghatározott kivételek között sem.

87 A fentiek összességére tekintettel azt a következtetést kell levonni, hogy az SSM-keretrendelet 132. cikke (1) bekezdése első albekezdésének b) pontjában foglalt, a szóban forgó szervezet megnevezésével történt közzététellel okozott veszteség „aránytalan” jellegére vonatkozó feltétel értékelését kizárólag azon következmények értékelése alapján kell elvégezni, amelyeket e szervezet helyzetére az anonimitás hiánya gyakorolhat, a vele szemben megállapított jogsértés súlyossága mértékének figyelembevétele nélkül.

88 E megállapítást nem kérdőjelezi meg az a felperes által hangsúlyozott körülmény, hogy e rendelkezést az ártatlanság vélelmének elve fényében szükséges értelmezni.

89 Kétségtelen, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat alapján az uniós jogszabályi rendelkezéseket az általános jogelvek szerves részét képező alapvető jogok fényében szükséges értelmezni, amelyek tiszteletben tartását az uniós bíróságok biztosítják, és amelyeket immár a Chartába is belefoglaltak (lásd: 2016. május 25-i Meroni ítélet, C-559/14, EU:C:2016:349, 45. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

90 Mindazonáltal, tekintettel az SSM-keretrendelet 132. cikke (1) bekezdésének, valamint az 1024/2013 rendelet 18. cikke (6) bekezdésének teljesen világos szövegére, nem lehet eltekinteni az ezekből fakadó értelmezéstől. Ha ugyanis ez lenne a helyzet, úgy a másodlagos uniós jogszabályokra vonatkozó összhangban álló értelmezés elve *contra legem* értelmezéshez vezethetne, ami megengedhetetlen (lásd

ebben az értelemben: 2015. július 17-i EEB kontra Bizottság végzés, T-685/14, nem tették közzé, EU:T:2015:560, 31. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Világos és egyértelmű rendelkezés vonatkozásában, amennyiben esetleg az EUMSZ 277. cikk értelmében vett jogellenességi kifogást hoznának fel, kizárólag a Törvényszékre tartozik annak vizsgálata, hogy az említett rendelkezés megfelel-e a Szerződés rendelkezéseinek és az uniós jog általános elveinek.

91 Márpedig, jóllehet a felperes emelt jogellenességi kifogást az 1024/2013 rendelet 18. cikkének (6) bekezdésével szemben, azt nem azon okból tette, mert e rendelkezés főszabályként – a jogsértés súlyosságára való tekintet nélkül – a közigazgatási pénzbírságok közzétételét írja elő, hanem a harmadik jogalap keretében kizárólag amiatt, mert e rendelkezés az említett szankcióknak a közzétételét a kereset Törvényszék előtti benyújtására nyitva álló határidő lejárta előtt írja elő.

92 Másodszor meg kell vizsgálni, hogy az EKB helytállóan állapította-e meg a megtámadott határozatban, hogy a szankció névvel történő közzététele nem okozhat-e az SSM-keretrendelet 132. cikke (1) bekezdése első albekezdésének b) pontja értelmében vett „aránytalan veszteséget” a felperes számára.

93 E tekintetben előzetesen el kell vetni a felperes azon érvelését, mely szerint a Törvényszéknek korlátlan felülvizsgálati jogkörét kellene gyakorolnia a vele szemben kiszabott szankció közzétételének arányosságát illetően.

94 Ha ugyanis még azt is feltételezzük, amint azt a felperes állítja, hogy a Törvényszék korlátlan felülvizsgálati jogkörrel rendelkezik az EUMSZ 261. cikk értelmében az EKB által az 1024/2013 rendelet 18. cikkének (1) bekezdése alapján kiszabott szankciók tekintetében, e korlátlan felülvizsgálati jogkör – szemben az EUMSZ 263. cikkben szabályozott jogszerűségi felülvizsgálattal – szigorúan a bírság összegének a meghatározására korlátozódna (lásd analógia útján: 2016. január 21-i Galp Energía España és társai kontra Bizottság ítélet, C-603/13 P, EU:C:2016:38, 76. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

95 A Törvényszék tehát csupán azt vizsgálhatja, hogy az EKB jogszerűen alkalmazta-e az SSM-keretrendelet 132. cikke (1) bekezdése első albekezdésének b) pontját.

96 A felperes úgy véli, hogy a szankció közzététele aránytalan a következményeinek jelentőségét tekintve, a jogsértés csekély súlyához és rövid időtartamához képest. E tekintetben először is a jóhiszeműségét, a piaci tevékenységének átláthatóságát és a közigazgatási eljárás folyamán tanúsított együttműködő magatartását emeli ki. Másodszor, úgy ítéli meg, hogy a közigazgatási pénzbírság önmagában elegendő visszatartó erőt képvisel. Harmadszor, hangsúlyozza a közzététel kiváltotta hatás súlyosságát, amely csorbát ejtene jóhírnevén, és a részvényei piaci értékének csökkenésében testesülne meg. Az Oxfordi Egyetemnek (Egyesült Királyság) a szabályozás egyes végrehajtási intézkedéseinek a jóhírnévre kifejtett hatásáról szóló tanulmányára hivatkozva azt állítja, hogy a jóhírnévre gyakorolt hátrányos következmények jóval jelentősebbek, sőt összefüggésben sincsenek a bírság összegével. Ennélfogva aránytalan lenne olyan szankció nyilvánosságra hozatala, amelyet az árbevétel 0,03%-ában határoztak meg. A felperes ezenkívül az EKB által egy másik hitelintézettel szemben kiszabott bírság közzétételének az ezen intézmény részvényeinek értékére gyakorolt következményeire hivatkozik.

97 A felperes által elkövetett jogsértés állítólagos enyhe súlyára vonatkozóan felhozott felperesi érvek a fenti 74–91. pontban kifejtett indokokra tekintettel nem relevánsak az arra vonatkozó jogszerűségi felülvizsgálat szempontjából, hogy az EKB megtagadta az SSM-keretrendelet 132. cikke (1) bekezdése első albekezdésének b) pontjában foglalt kivétel felperesre történő alkalmazását.

98 A felperesnek a vele szemben kiszabott bírság közzétételével járó hatásokra vonatkozó érveiből mindössze az tűnik ki, hogy a hitelintézetekre kiszabott közigazgatási szankciók közzététele hátrányosan érintheti a jóhírnevüket. Mindazonáltal a fenti 85. pontban kifejtett indokok alapján meg

kell állapítani, hogy olyan körülményről van szó, amelyet a jogalkotó – a szankciók visszatartó erejének biztosítása érdekében – számításba vett, sőt akár szándékolt, amikor a hitelintézetekkel szemben kiszabott szankciók közzétételének elve mellett döntött.

99 Ily módon, ahhoz, hogy az EKB köteles legyen az SSM-keretrendelet 132. cikke (1) bekezdése első albekezdésének b) pontjában foglalt kivétel alkalmazására, az szükséges, hogy a szankció névvel történő közzététele által kiváltott hatás meghaladja az ilyen közzététellel járó, a jóhírnevet hátrányosan érintő hatás mértékét. Márpedig meg kell állapítani, hogy a felperes semmilyen bizonyítékkal nem szolgált arra nézve, hogy a jelen esetben ez a helyzet állna fenn.

100 Ennélfogva el kell utasítani a második jogalapot.

A harmadik jogalapról, amelyet lényegében az EUMSZ 263. cikk hatodik bekezdésének és a Charta 47. cikkének megsértésére alapítottak

101 A felperes lényegében arra hivatkozik, hogy az EKB azáltal, hogy a megtámadott határozat közzétételét az EUMSZ 263. cikk hatodik bekezdésében szereplő keresetindítási határidő lejárta előttre tűzte ki, megsértette e rendelkezést, valamint a Charta 47. cikkét is. Két kifogást terjeszt elő e tekintetben. Az első kifogás keretében jogellenességi kifogást emel az 1024/2013 rendelet 18. cikkének (6) bekezdésével szemben, mivel az álláspontja szerint ellentétes az EUMSZ 263. cikk hatodik bekezdésével és a Charta 47. cikkével. Második kifogása keretében lényegében azt rója fel az EKB-nak, hogy az SSM-keretrendelet 132. cikkének (1) bekezdésében szereplő „késedelem nélkül” kifejezést nem úgy értelmezte, hogy e rendelkezés összhangban álljon az EUMSZ 263. cikk hatodik bekezdésével és a Charta 47. cikkével.

Az első kifogásról, amelyet az 1024/2013 rendelet 18. cikkének (6) bekezdésével szemben emelt jogellenességi kifogásra alapítottak

102 A felperes szerint az 1024/2013 rendelet 18. cikkének (6) bekezdése, mivel függetlenül attól, hogy a megbírságolt hitelintézet jogorvoslattal kíván-e élni, vagy sem, a közigazgatási pénzbírságok közzétételét írja elő, ellentétes az EUMSZ 263. cikk hatodik bekezdésével és a Charta 47. cikkében biztosított hatékony bírói jogvédelemhez való joggal.

103 E tekintetben kifejti, hogy a szankció anonimizált közzététele EKB általi megtagadásának bíróság előtt megtámadhatónak kell lennie, és az ilyen jogorvoslat okafogyottá válik, amennyiben a kereset benyújtása előtt közzéteszik a közigazgatási pénzbírság tényét. Ebből azt a következtetést vonja le, hogy az EKB nem teheti közzé a pénzbírság tényét az EUMSZ 263. cikk hatodik bekezdésében biztosított kereset benyújtására nyitva álló határidő lejárata előtt.

104 Az EKB, amelyet a Tanács és a Bizottság támogat, vitatja a felperes érveit.

105 Az 1024/2013 rendelet 18. cikkének (6) bekezdése szerint „az EKB közzéteszi az (1) bekezdésben említett szankciókat, függetlenül attól, hogy jogorvoslattal éltek-e velük szemben vagy sem”.

106 Meg kell állapítani, hogy az 1024/2013 rendelet azzal, hogy a szankciót kiszabó határozat közzétételét írja elő, még ha azzal szemben jogorvoslattal is élnek, csupán alkalmazza az EUMSZ 278. cikk első mondatát, amely szerint „az Európai Unió Bíróságához benyújtott kereseteknek nincs halasztó hatályuk”.

107 Ennélfogva a felperes által előterjesztett jogellenességi kifogás nem megalapozott.

A második kifogásról, amelyet lényegében az 1024/2013 rendelet 18. cikke (6) bekezdésének és az SSM-keretrendelet 132. cikke (1) bekezdésének az EUMSZ 263. cikkel és a Charta 47. cikkével összhangban értelmezett rendelkezéseinek a megsértésére alapítottak

– *A kifogás elfogadhatóságáról*

108 Az EKB és a Bizottság arra hivatkozik, hogy a második kifogást az eljárási szabályzat 84. cikkének (1) bekezdése alapján elfogadhatatlanként el kell utasítani, mivel azt az első alkalommal a válasz keretében terjesztették elő.

109 Rá kell mutatni, hogy a keresetlevélben a harmadik jogalappal kapcsolatos fejtegetésekben a felperes nem csupán az arra való hivatkozásra szorítkozott, hogy az 1024/2013 rendelet ellentétes az EUMSZ 263. cikk hatodik bekezdésével és a Charta 47. cikkével. A keresetlevél 117–122. pontjában azt is kifogásolta, ahogyan az EKB az SSM-keretrendelet 132. cikkének (1) bekezdésében szereplő „késedelem nélkül” kifejezést értelmezte és alkalmazta.

110 Ennélfogva a válaszban foglalt azon fejtegetéseket, amelyekben a felperes azt állítja, hogy az EKB megsértette az 1024/2013 rendelet 18. cikke (1) bekezdésének és az SSM-keretrendelet 132. cikke (6) bekezdésének az EUMSZ 263. cikkel és a Charta 47. cikkével összhangban értelmezett rendelkezéseit, a fenti 56. pontban idézett ítélkezési gyakorlat értelmében a keresetlevélben szereplő kifogás kiterjesztésének kell tekinteni.

111 A jelen kifogás ezért elfogadható.

– *A kifogás érdeméről*

112 A felperes előadja, hogy az 1024/2013 rendelet 18. cikkének (6) bekezdését és az SSM-keretrendelet 132. cikkének (1) bekezdését az EUMSZ 263. cikkel és a Charta 47. cikkével összhangban kell értelmezni. Ebből következően, az EKB-nak, amikor arról tájékoztatja egy hitelintézet, hogy megsemmisítés iránti keresetet kíván benyújtani az EKB által hozott határozattal szemben, biztosítania kell számára, hogy e hitelintézet a megsemmisítés iránti kereset benyújtására nyitva álló határidőt teljes egészében kihasználhassa, mielőtt a határozatot a honlapján közzétenné.

113 A felperes emlékeztet arra, hogy 2018. március 15-én, azaz a megtámadott határozat elfogadásának másnapján tájékoztatta az EKB-t azon szándékáról, hogy keresetet terjeszt elő és az említett határozat végrehajtásának felfüggesztését is kérelmezi. Felrója az EKB-nak, hogy első alkalommal, vagyis 2018. március 20-án arról tájékoztatta, hogy a közzétételre 2018. március 21. este és 2018. március 22. között kerül sor. Csupán második alkalommal döntött úgy az EKB, hogy a közzétételre csak 2018. március 26-án kerül sor, feltéve, hogy a keresetet még 2018. március 23. előtt benyújtják a Törvényszékhez. A felperes lényegében arra hivatkozik, hogy az EKB azáltal, hogy a megsemmisítés iránti keresetének benyújtására nyitva álló határidőt korlátozta és hogy ellentmondásos információkat közölt vele a közigazgatási pénzbírság közzétételének időpontját illetően, megsértette a Charta 47. cikkében és az EUMSZ 263. cikk hatodik bekezdésében biztosított hatékony bírói jogvédelem elvét.

114 A megtámadott határozat 5.10 pontjában az EKB úgy határozott, hogy a felperessel szemben kiszabott szankciót az SSM-keretrendelet 132. cikkének (1) bekezdésében megkövetelt módon a felperest megnevezve teszi közzé a honlapján.

115 Ahogyan az a fenti 73. pontban is szerepel, az SSM-keretrendelet 132. cikkének (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy az EKB „indokolatlan késedelem nélkül az érintett felügyelt szervezetet történő értesítést követően közzéteszi a honlapján a […] mechanizmusban részt vevő tagállamban található felügyelt szervezetre közigazgatási szankciót kirovó határozatokat, beleértve a jogsértés típusára és jellegére, valamint az érintett felügyelt szervezet megnevezésére vonatkozó információkat”.

116 Ezenfelül, amint az a fenti 72. pontban már említésre került, az 1024/2013 rendelet 18. cikkének (6) bekezdése kimondja, hogy „[a]z EKB a vonatkozó uniós jogszabályokban meghatározott esetekben és feltételekkel közzéteszi az (1) bekezdésben említett szankciókat, függetlenül attól, hogy jogorvoslattal éltek-e velük szemben vagy sem”.

117 Amint arra a fenti 89. pont is emlékeztetett, az uniós jogszabályi rendelkezéseket az általános jogelvek szerves részét képező alapvető jogok fényében szükséges értelmezni, amelyek tiszteletben tartását az uniós bíróságok biztosítják, és amelyeket immár a Chartába is belefoglaltak.

118 A jelen ügyben a felperes arra hivatkozik, hogy a megtámadott határozatban az EKB-nak az 1024/2013 rendelet 18. cikkének (6) bekezdését és az SSM-keretrendelet 132. cikkének (1) bekezdését olyan értelmezésben kellett volna alkalmaznia, amely megfelel a Charta 47. cikkében biztosított hatékony bírói jogvédelem elvének, abban az értelemben, hogy a vele szembeni szankcióról hozott határozatnak az EKB honlapján, névvel együtt történő közzétételére nem kerülhetett volna sor az említett határozat megsemmisítése iránt indított kereset benyújtására az EUMSZ 263. cikk hatodik bekezdése szerint nyitva álló határidő lejárta előtt.

119 Az 1024/2013 rendelet 18. cikke (6) bekezdésének és az SSM-keretrendelet 132. cikke (1) bekezdésének együttes olvasatából kitűnik, hogy az e rendelkezésekben az EKB terhére arra vonatkozóan rótt kötelezettséget, hogy főszabály szerint a bírságolt megnevezésével tegye közzé a szankcióról szóló határozatokat, „késedelem nélkül” és „függetlenül attól, hogy jogorvoslattal éltek-e velük szemben vagy sem” – azaz függetlenül egy esetleges kereset előterjesztésétől – teljesíteni kell.

120 Amint az a fenti 106. pontban kifejtésre került, az EKB-t ily módon terhelő kötelezettség csupán érvényre juttatja az uniós intézmények és szervek aktusaihoz általában kapcsolódó jogszerűségi vélelmet és az ilyen aktusokhoz fűződő kötelező erőt.

121 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 297. cikk (2) bekezdésének harmadik albekezdése szerint „a címzetti kört tartalmazó határozatokról értesíteni kell a címzettjeiket, és azok az értesítéssel lépnek hatályba”. Ezenkívül, az uniós intézmények és szervek aktusaihoz fűződő jogszerűségi vélelem alapján, amely a kereseteknek az EUMSZ 278. cikk első mondatában rögzített nem felfüggesztő jellegében is megnyilvánul, az említett aktusok addig fejtik ki joghatásukat, amíg azokat vissza nem vonják, megsemmisítés iránti kereset keretében meg nem semmisítik, vagy előzetes döntéshozatali eljárás, illetve jogellenességi kifogás folytán nem nyilvánítják érvénytelennek (1994. június 15-i Bizottság kontra BASF és társa ítélet, C-137/92 P, EU:C:1994:247, 48. pont; 2011. december 21-i Franciaország kontra People’s Mojahedin Organization of Iran ítélet, C-27/09 P, EU:C:2011:853, 74. pont).

122 Az EKB azon kötelezettsége, hogy a szankcióról szóló határozatokat főszabály szerint a bírságolt megnevezésével, késedelem nélkül és egy esetleges jogorvoslattól függetlenül tegye közzé, kellő egyértelműséggel és pontossággal kitűnik az 1024/2013 rendelet 18. cikke (6) bekezdésének és az SSM-keretrendelet 132. cikke (1) bekezdésének együttes olvasatából, valamint nagyobb általánosságban az uniós intézmények és szervek aktusainak jogszerűségi vélelméből és kötelező erejéből ahhoz, hogy amennyiben annak a felperes által is javasolt összhangban álló értelmezésére kerülne sor, az az ítélkezési gyakorlat által tiltott *contra legem* értelmezéshez vezetne (lásd a fenti 90. pontot).

123 E körülmények között a felperes által képviselt összhangban álló értelmezés, amely szerint az EKB-nak meg kellett volna várnia a megsemmisítés iránti kereset benyújtására vonatkozó határidő lejártát, mielőtt a felperes nevének közlése mellett közzétette a vele szemben kiszabott szankcióról szóló határozatot, nem fogadható el, mivel ellentétben áll az 1024/2013 rendelet 18. cikkének (6) bekezdésében és az SSM-keretrendelet 132. cikkének (1) bekezdésében foglalt, együttesen értelmezett rendelkezésekkel, amelyek a megtámadott határozat jogalapját képezik.

124 Ha ilyen értelmezést fogadnánk el, akkor az EUMSZ 263. cikk alapján az EKB által az 1024/2013 rendelet 18. cikkének (6) bekezdésében és az SSM-keretrendelet 132. cikkének (1) bekezdésében foglalt együttesen értelmezett rendelkezések alapján elfogadott határozatokkal szemben benyújtott megsemmisítés iránti keresettel való puszta fenyegetés az e határozatok végrehajtásának az EUMSZ 263. cikk hatodik bekezdésében foglalt határidő lejártáig történő elhalasztását vonná maga után, ily módon sértené az említett határozatokhoz fűződő jogszerűségi vélelmet és azok kötelező erejét. Márpedig az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy az uniós bíróság előtti jogorvoslat főszabály szerint nem járhat az uniós intézmények és szervek aktusaihoz fűződő jogszerűségi vélelem és kötelező erő sérelmével (lásd ebben az értelemben: 2000. június 27-i Bizottság kontra Portugália ítélet, C-404/97, EU:C:2000:345, 57. pont; 2001. március 22-i Bizottság kontra Franciaország ítélet, C-261/99, EU:C:2001:179, 26. pont; 2001. december 13-i Bizottság kontra Franciaország ítélet, C-1/00, EU:C:2001:687, 84. pont).

125 A fenti megfontolásokra figyelemmel a második kifogást és a harmadik jogalapot, ebből következően pedig a kereset egészét el kell utasítani.

A költségekről

126 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A felperest, mivel pervesztes lett, az EKB kérelmének megfelelően kötelezni kell az utóbbi részéről felmerült költségek viselésére, ideértve az ideiglenes intézkedés iránti eljárás költségeit is.

127 Az eljárási szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése alapján az eljárásba beavatkozó tagállamok és az intézmények maguk viselik költségeiket. Ennélfogva a Tanács és a Bizottság maguk viselik saját költségeiket.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített második tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2) VQ a saját költségein felül viseli az Európai Központi Bank (EKB) részéről felmerült költségeket is, ideértve az ideiglenes intézkedés iránti eljárás költségeit.

3) Az Európai Unió Tanácsa és az Európai Bizottság maga viseli saját költségeit.

Papasavvas Tomljenović Schalin

Škvařilová-Pelzl Nõmm

Kihirdetve Luxembourgban, a 2020. július 8-i nyilvános ülésen.

Aláírások

Tartalomjegyzék

A jogvita előzményei 2

Az eljárás és a felek kérelmei 4

A jogkérdésről 5

Az első jogalapról, amelyet az 1024/2013 rendelet 18. cikke (1) bekezdésének és a Charta 49. cikke (1) bekezdésének, valamint az arányosság elvének megsértésére alapítottak 5

Az 1024/2013 rendelet 18. cikke (1) bekezdésének és a Charta 49. cikke (1) bekezdésének megsértésére alapított első kifogásról 6

Az arányosság elvének megsértésére alapított kifogásról 8

– A kifogás elfogadhatóságáról 8

– A kifogás érdeméről 8

Az SSM-keretrendelet 132. cikke (1) bekezdése első albekezdése b) pontjának megsértésére alapított második jogalapról 9

A harmadik jogalapról, amelyet lényegében az EUMSZ 263. cikk hatodik bekezdésének és a Charta 47. cikkének megsértésére alapítottak 13

Az első kifogásról, amelyet az 1024/2013 rendelet 18. cikkének (6) bekezdésével szemben emelt jogellenességi kifogásra alapítottak 13

A második kifogásról, amelyet lényegében az 1024/2013 rendelet 18. cikke (6) bekezdésének és az SSM-keretrendelet 132. cikke (1) bekezdésének az EUMSZ 263. cikkel és a Charta 47. cikkével összhangban értelmezett rendelkezéseinek a megsértésére alapítottak 14

– A kifogás elfogadhatóságáról 14

– A kifogás érdeméről 14

A költségekről 16